

Sygn. akt X Ga 130/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący - SSO Barbara Przybyła

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2014 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa **E. S.**

przeciwko **M. P.**

o zapłatę kwoty 2.100 zł

na skutek apelacji powódki E. S. od wyroku Sądu Rejonowego
w Gliwicach z dnia 3 grudnia 2013 r. o sygn. akt VII GC 1160/12

1) oddala apelację;

2) zasądza od powódki E. S. na rzecz pozwanej M. P. kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSO Barbara Przybyła

Sygn. akt X Ga 130/14

UZASADNIENIE

Powódka E. S. wniosła o zasądzenie od pozwanej M. P. kwoty 2.100 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu tytułem zapłaty czynszu za wynajmowany pozwanej lokal dla potrzeb jej pracowników.

Sąd Rejonowy w Gliwicach w wyroku zaocznym zasądził w całości należność objętą pozwem.

W sprzeciwie od wyroku pozwana wniosła o uchylenie wyroku
i oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, że należności powódki zostały
w całości zapłacone gotówką w dniu wystawienia faktur, natomiast faktura nr (...) przed jej przekazaniem.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy utrzymał w mocy wyrok zaoczny w części zasądzającej kwotę 70 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia
7 grudnia 2010 r., uchylił wyrok zaoczny w pozostałej części i oddalił powództwo w tym zakresie oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że powódka wynajmowała pozwanej pokoje. Rozliczenia z tego tytułu strony dokonywały w formie gotówkowej,

po uprzednim uzgodnieniu ilości noclegów, z których korzystali pracownicy.

W ten sposób uzgodniona kwota była wpisywana na fakturze. Zdarzało się, że występowały rozbieżności co do ilości noclegów, ponieważ każda ze stron miała własne ich zestawienie. W takiej sytuacji faktura była wystawiana dopiero po dojściu stron do porozumienia co liczby noclegów, za które pozwana płaciła. Uzgodnione kwoty były regulowane gotówką. Powódka nie wystawiała pozwanej żadnych odrębnych dokumentów kwitujących uiszczenie gotówki. Powódka nie prowadziła książki meldunkowej ani innej ogólnie dostępnej ewidencji osób korzystających z noclegów, z tego względu pojawiały się nieporozumienia co do faktycznej liczby noclegów.

Sąd Rejonowy uznał, że powódka nie wykazała, aby noclegów było więcej, a więc, że jej roszczenie było zasadne ponad liczbę noclegów uznanych przez pozwaną.

Według Sądu Rejonowego pozwana wypełniła ciężący na niej obowiązek zapłaty wynagrodzenia za wynajem pokoi i udowodnienia tego, zgodnie z art. 6 k.c. Powódka natomiast nie obaliła domniemania spełnienia świadczenia wobec przedstawienia pokwitowania zapłaty za noclegi pracowników.

W apelacji powódka wniosła o utrzymanie w mocy wyroku zaocznego w całości.

W uzasadnieniu powódka wskazała, iż należności za noclegi wynikały z faktur VAT, które nie zostały uregulowane. Zdaniem powódki oznaczenie „gotówką” nie oznaczało zapłaty gotówką. Zapłacone faktury powódka oznaczała słowem „zapłacono”. Powódka nadmieniła, że pozwana opóźniała się z zapłatą faktur.

Powódka zarzuciła pełnomocnikowi pozwanej oraz świadkowi M. C. nieprawdę.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwana uznała apelację za oczywiście bezzasadną i nie zasługującą na uwzględnienie. Pozwana nie dopatrzyła się jakichkolwiek naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego bądź też innych uchybień, mogących stanowić podstawę apelacji.

Pozwana uznała dowody zgłoszone przez powódkę w apelacji za spóźnione.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelację należało uznać za nieuzasadnioną.

Zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli Sąd II instancji nie prowadzi postępowania dowodowego uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Wyrok Sądu Okręgowego oparty jest o art. 385 § 1 k.p.c. w związku z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. Według treści tego ostatniego przepisu apelację w postępowaniu uproszczonym można oprzeć na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, oraz naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie mogło mieć wpływ na wynik sprawy.

Zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego i trafnej wykładni prawa materialnego.

Przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywy tej oceny nie wykazują sprzeczności ustaleń faktycznych Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, zaoferowanego przez strony, który został oceniony bez przekroczenia przysługującego Sądowi I instancji uprawnienia do swobodnej oceny dowodów, zgodnie z przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Nie można również zarzucić Sądowi I Instancji nieprawidłowości w rozumowaniu czy też błędów logicznych.

Tak poczynione ustalenia Sąd Okręgowy przyjmuje za własne i podziela w pełni zarówno dokonaną ocenę dowodów, jak i wykładnię prawa materialnego.

Powódka twierdziła, że jeśli zapłata rzeczywiście została dokonana to obok sposobu zapłaty wpisywała „Zapłacono” – jednakże mimo wezwania sądu powódka nie przedstawiła ani jednej faktury, na której widniałaby taka adnotacja, nie wskazała nawet numerów tych faktur na których takie adnotacje czyniła. Tym samym powódka nie wskazała dowodów przeciwnych pozwalających odmiennie ocenić adnotacje na fakturze, na której brak informacji o tym, aby miały być zapłacone w innym terminie niż data wystawienia a jednocześnie wskazują na gotówkową formę płatności.

Samo zaprzeczenie przez powódkę prawdziwości zeznań przesłuchanych w sprawie świadków – bez wskazania dowodów przeciwnych nie pozwalało dokonać innej oceny adnotacji dokonanych na fakturach.

W myśl przepisu art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Ze wskazanego przepisu wynika, że samo przyznanie faktu przez drugą stronę ewentualnego sporu nie może stanowić wystarczającego dowodu istnienia danego faktu, który musi być zawsze ponadto potwierdzony całokształtem materiału dowodowego lub innymi poznanymi już okolicznościami. Zasada wyrażona w powyższym przepisie wskazuje na to, kto poniesie skutki nieudowodnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Przepis art. 232 zd. 1 k.p.c. stanowi, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Wymieniony przepis wskazuje, kto ponosi ciężar dowodu, "kto powinien przedstawiać dowody" (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r., sygn. akt V CSK 129/05, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2010 r., sygn. akt II PK 260/09).

Zgodnie z przepisem art. 126 § 1 pkt 3 k.p.c. każde pismo procesowe powinno zawierać osnowę wniosku lub oświadczenia oraz dowody na poparcie przytoczonych okoliczności. Ze wskazanego przepisu jednoznacznie wynika, że oprócz samych twierdzeń, wniosków i oświadczeń które stwierdzają istnienie danych okoliczności obowiązkiem powódki już na etapie składania pozwu jest poparcie ich odpowiednimi dowodami.

Skoro powódka już w pozwie twierdziła, że pozwana zalega z zapłatą należności za noclegi pracowników to, biorąc powyższe pod uwagę, powinna była udowodnić, że pracownicy powódki rzeczywiście skorzystali z ilości noclegów wskazanych w dołączonych do pozwu fakturach, a adnotacje na fakturach nie stanowią potwierdzenia zapłaty gotówką. Z zebranego materiału dowodowego wynika jednak, że powódka nie prowadziła żadnej ewidencji meldunkowej, umożliwiającej nocującym u powódki pracownikom potwierdzanie korzystania z noclegów. Mimo twierdzeń powódki, że notowała ilości osób w swoim zeszycie powódka nie złożyła go wraz z pozwem, nie wykazała tym samym, że pracownicy powódki nocowali u powódki przez tyle nocy ile wskazała na fakturach VAT.

Jeżeli powódka przyjęła, że sprzedała pozwanej noclegi, ale zaniechała umożliwienia pracownikom pozwanej ewidencjonowania zakupionych noclegów (powódka nie udowodniła, że taka ewidencja kiedykolwiek była prowadzona) to powinna ponieść tego konsekwencje.

Powódka ograniczyła swoją inicjatywę dowodową jedynie do przedstawienia faktur VAT, które sama sporządzała. Nikt ze strony powódki nie weryfikował tych faktur. Brak zatem jakiegokolwiek osoby, która potwierdziłaby dane zawarte w tych fakturach, również co do faktu stosowanych przez powódkę oznaczeń w rubryce faktury: „sposób zapłaty”.

Na rozprawie z dnia 18 czerwca 2013 r. Sąd I instancji umożliwił powódce złożenie pisma procesowego w przedmiocie ewentualnych wniosków dowodowych w terminie 14 dni – pod rygorem pominięcia. Powódka nie skorzystała jednak z powyższej możliwości i nie złożyła żadnych dalszych dowodów. Powódka twierdziła, że adnotacja na fakturze, co do sposobu zapłaty – „gotówką” nie oznaczała, że zapłata została dokonana.

Z przytoczonych względów, wobec prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu I instancji apelację, na podstawie art. 385 k.p.c. należało oddalić, jako bezzasadną.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego oparto na przepisie art. 98 w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. Powódka, która przegrała sprawę zobowiązana jest zwrócić pozwanej jej koszty.

Na koszty poniesione przez pozwaną złożyło się wynagrodzenie radcy prawnego, ustalone zgodnie z § 12 ust. 1 pkt 1 w związku z § 2 ust. 1 i 2 i § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163 poz. 1349 z późn. zm.).

SSO Barbara Przybyła